"ŠANINI DANI II" - PREDGOVOR AUTORA

Gramatiku sam oduvijek mrzio, primijeti se i u Šaninim danima...

Uspomene...
U drugom srednje sam dobio keca, baš prije roditeljskog sastanka i nisam mogao navečer izaći u grad. Baš to veće sam trebao se naći sa jednom lijepom curicom... Ispao sam papučar, guzičar, mlakonja isl, jer ona me je čekala, ja joj se nisam javio telefonom, nisam došao taj dan, a ni dva slijedeća... I ona je našla jednog Sinišu...
Keca sam dobio iz neke sibilarizacije ili palatalizacije ne sjećam se točno...
Ako je K, G i H ispred nekog slova mijenja se u Č, Ž i Š! Fuj!

Zašto vam ovo pričam kad ta curica nema veze sa Šaninim danima?! Nije zbog toga da se opravdam što pišem poeziju polupismen!

Nego, pala mi je na pamet MaDusizacija!!!

B, I i Lj se ispred ANA mijenja u Š!!!

MaDus, 1988. g.

EPOPEJA "ŠANINI DANI" - "ŠANINI DANI II"

USPOMENE

1. DIO

Jutro je nosilo glavobolju.
Dan je nosio prazninu.
Večer je nosilo nadu.
Nada je iskrena, bolna i daleka.
Maštanja o sjećanju, gubim volju.
Bol, željeh tišinu.
Ti. Večer. Ti u gradu.
Večer. Dan večer čeka.

Sjetih se; počela je škola,
jučer je padala kiša,
nisi navečer izašla van,
a danas... Moraš doći! Spas... Nada!
Spas ne postoji. Maštanje je dio bola;
ponekad ga i umanji, utiša,
on se rasplamsa sljedeći dan!
Ne postoji bijeg, patnja u život spada!

Koliko dugo ću uspjeti sputati
osjećaje koji proždiru?
Da li ću uspjeti opstati
uz stanje koje razara?
Razmišljanje... Ne treba razmišljati znati,
treba se predati mašti, miru,
postepeno se mislima dati,
u mislima nisam osoba stara!

Slike iz djetinjstva...
Lijepo se pamti,
ružno ne postoji,
kreator je pamćenje...
Život je život, on to zna...
Život je život, on plamti...
Život je život, on ne stoji...
Život je život, on stenje...

Što vidim u djeci,
zašto ih toliko volim?
I ti si još dijete! Možda...
I ti stariš! To preboljeti ne mogu...
Nekada su postojali sveci,
nikada nisam dozvolio da molim,
ti si živi produkt sna, tko zna?
Ti si za mene bliska mitu o bogu!

Želim da ostaneš ikona,
slika u pamćenju,
bez mogućnosti mijenjanja,
bez starenja.
Zvona, ponovo ta zvona,
slika, ja nemam sliku njenu,
glava, zvonjenje i bol su dokaz stanja,
moć, nemoć dovodi do mirenja.

Patim, polako krećem na put,
s kojeg me samo slučaj
zna otjerati
u prošlost nazad.
Ti. Na sebe sam često ljut.
Ti. Ti nisi film taj.
Ti. Ti uspijevaš sebe znati.
Ti. Ja sam u stvari gad!

Da li vjeruješ u ove stihove?
Možda su potpuno lažni?
Možda su gubitka vremena dokaz?
Možda su u žaljenje nada?
Ti. Probaj shvatiti stihove ove!
Ti. Zbog tebe su stihovi važni!
Ti. Laži su sunce, a istina mraz!
Ti. Tebi svaki stih pripada!

Pokušao sam o sadašnjosti pričati,
ali ona je crna previše,
prošlost je crna također,
budućnosti me straši.
Mašta, lažne uspomene ona će dati,
ona dopušta da čovjek diše,
možda to nije fer?
Mašta me ipak plaši!

Maštom ponekad istina poteče,
međutim u mašti ona bitna biti neće!
Maštu razmišljanjem truješ,
uspomena u mašti se bojiš....
Mašta će dočekati veče,
ja ću dočekati veče,
u kojem se ti pojavljuješ,
u kojem samo ti postojiš...

2. DIO

U mojoj ulici mladić jedan,
često je ožiljke imao,
fleke i masnice...
Zvali su ga 'Frka'.
Tukao je... Bio je bijedan,
život ga nije zanimao,
samo želja da nekom razbije lice,
da netko zbog bola kuka.

Bio je i priglup pomalo,
pamet je mjerio šakama,
naduven, moćan, najjači,
vođa klape svoje!
Za njega se u ulici znalo,
imao je ponosa, ne i srama,
ponosio se što on strah znači,
što priče o njemu postoje!

Djevojku nije imao,
jednom je povučen,
malen, tih i plašljiv
jednu klinku bario.
Nju nije zanimao,
jer nije bio tip njen.
Zbog tog' mu je svatko bio kriv,
zbog tog' je ulicom žario...

U djetinjstvu su ga zezali
zbog njegove prigluposti,
on ih je tukao,
pamet dokazao!
Nakon toga izbjegavati su ga znali,
jer su se bojali za svoje kosti.
On je da je najjači znao,
radi toga je i bio zao!

Iskompleksiran, izlaz je tražio
u fizičkoj snazi,
snazi koja liječi osjećaj
niže vrijednosti.
Najsretniji, najponosniji je bio
kad nekoga zgazi,
kad netko osjeti da je on Frka taj,
Frka koji lomi kosti!

U stvari je patio,
zbog čega se znao tući nije znao,
od dječjih dana
bezglavo se tuče...
Ustvari je kukavica bio,
često je strah osjećao,
bol svojih umnih mana,
osjećaje odbačenosti što ga muče...

Život mu se gadio.
On se sebi gadio.
Drugima se gadio.
Nažalost, i njoj se gadio!
Priznati nije htio
da je zaljubljen bio,
od svih je krio
da ga je njen pogled uništio!

Jedini izlaz, zaborava trenutak,
bile su batine
koje je primao malo,
a davao mnogo.
Život mu nije bio lak,
alkohol - sprečava prodiranje istine,
alkohol - do tuče mu je stalo,
alkohol - nju zaboraviti nije mog'o!

Drugima je pokazivao lice
koje je bilo lažno,
koje je bilo ono što on laže
da je on.
Jebao je neke 'ulične pice',
ljubav mu, kao, nije nešto važno,
za njega samo zakoni ulice važe,
kad govori - povisuje ton!

Život mu je tekao,
toga je svjestan bio,
žalio je zbog toga,
tukao se da ublaži životnu tugu.
Život mu je jednom i stao,
alkohol ga je uništio.
Rekli su; "ima boga,
pravda ima ruku dugu!"

3. DIO

Razmaženo dijete jedno,
krenulo je u školu,
plakalo, plakalo dugo,
nisu znali šta će s njim...
Izgledalo je prilično bijedno
što on uživa u svome bolu,
što osim plača ne zna ništa drugo,
što se koristi oružjem tim...

To oružje je značilo
za tatu, baku i mamu,
ali ne i za vršnjake
koji polako odrastaju.
Njima je zezati bilo milo,
uživali su u njegovom sramu,
u dozivanju bake,..
Takve uvijek ismijavati znaju!

Frka ga je od malih nogu tukao,
poslije je čak i odustao,
jer mu je dojadilo da tuče
nekog tko se ne brani.
Uvijek je plakao, kukao,
zbog tog' ga je svak' 'Kuka' zvao,
svak' je uživao za kosu da ga vuče,
to naravno njegovu psihu uvijek rani!

Brbljav je postajao,
vršnjake izbjegavao,
sa maštom se družio,
ismijavao ostale.
Nikome nije nedostajao,
svak' ga je k'o dosadu znao,
nitko mu ruku prijateljstva nije pružio,
za svakog je bio primjer budale.

Kada je odrastao, razum je imao,
dar za pisanje,
nemoć u životu,
strah od života.
Zbog nje mu je razum stao,
ona je promijenila stanje,
ona je predstavljala nedostižnu ljepotu,
ona je bila strahota.

Patnja se ponovo uvukla
u njegovo razmišljanje.
Bijeg su stihovi bili,
njoj posvećeni!
Jednog dana je vrpca pukla;
on je propao u stanje
u kojem život na samoubojstvo sili,
u kojem su propast pogledi njeni...

Pokušao je. Propali pokušaj,
bez posljedica, ostao je vedar izvana,
ljudi su ga kao dosadnog veseljaka znali,
masku nitko nije mogao probiti...
Produžio je svoj kraj,
produžio je patnju svojih rana,
produžio je da budali,
kao izlaz - počeo je piti!

Život mu je bio dosada,
poezija kratkotrajni predah,
alkohol kratkotrajni san,
san opterećen njom.
Znao je točno koliko strada,
znao je cijeniti svoj krah,
znao je mrziti slijedeći dan,
znao je pijan uživati u tom!

Hrabrost je u stihovima bila
koji su ono opisali
što nikome nikada
rekao nije.
Život je bio prisila,
kompleksi mu življet nisu dali,
radi nje on dopušta da strada,
radi nje o životu u snu snije.

Završio je kao prosječan
čovjek, koji to nikada
želio biti nije!
Koji to negira!
Alkohol mu je do smrti donosio san
u kojem postoji o njoj nada,
u kojem je poljubiti smije,
u kojem ima radosnog nemira...

4. DIO

Širina svemira je zadivila
jednog smušenog i bucmastog
dječaka. Stalno je promatrao
zvijezde. Njima se divio.
Njegova maca mila
i zvijezde, bile su sve. Osim tog'
za ništa nije znao,
samo je o zvijezdama snio.

Čudio se širini svemira,
a uvijek bio u četiri zida
bez ikakve želje
da u život uđe.
Mrzio je kad ga netko ometa, dira,..
Volio je kad se oblak raskida,
jer promatranje zvijezda je svrha, veselje,..
Život, prijatelji i djevojke su nešto tuđe!

Nije shvaćao da ga svemir sužava,
da u stvari te zvijezde treba mrziti,
jer one dokazuju čovjekovu nemoć,
bezvrijednost i nevažnost njegovu.
Slika - jedino kroz teleskop mu je prava,
ostale slike je uspio ne uočiti, sebi kriti.
Nije želio u život poć',
nagoni još nisu počeli da zovu.

U razredu su curice hvatali
u mraku, pod odmorom,
za dojke - tek propupale,
on je zamišljao zvijezde u mraku...
Svi su ga kao 'Kuku' znali,
on je sam doprinio tom,
u školi je bio primjer podsmjeha, budale,
zamjerali su mu i ismijavali riječ svaku!

Nije shvaćao u čemu griješi,
bio je suviše miran...
Zašto ga i djevojčice ismijavaju,
ako ih on jedini ne muči?
Zvijezde, nebo, samo to ga tješi,
sunce je zvijezda i donosi dan,
ovi kreteni to ne shvaćaju, ne znaju,
oni se znaju samo glupirati, tući...

Ipak, zaljubio se jednog dana,
dugo to nije shvatio,
dugo nije znao zašto po noći
umjesto zvijezda vidi njene oči!
Nije ju u mraku vatao, bila mu je mana
što je i dalje miran bio,
što je osjetio kako penis 'skoči',
što si nije znao pomoći...

Crvenio je čim ju je vidio,
nije uspijevao pogledati
njenih očiju dubinu.
Sanjao ju po noći.
Zašto se on stidio?
Zašto zbog nje pati?
Kako da shvati istinu?
Da li će noćas zaspati moći?

Svemir je zanemario,
širinu života shvatio,
i uskost svog razvoja,
koji ga kažnjava sada.
Ljubav je od nje krio.
Zbog ljubavi je patio.
Čudio se izlasku nekakvog 'gnoja',
iz svog nekorištenog 'malog gada'.

Svemir mu je bio tako nestvaran,
zvijezde - komadi kamenja negdje daleko...
Ti si tu bila,
ali poput zvijezda nedodirljiva,
jer približavao nas je samo san,
i zato je san on ček'o,
stvarnost ga je nagrizala, uništila,
gledanje u nju - jedino zadovoljstvo, osim sna!

Prebacivati si ono što ne može
izmijeniti, prebacivati si razvoj,
odgoj koji je bio kamen
spoticanja i uništenja.
Ti si vlasnik svog razuma i kože
i moraš ostati u koži toj,
nije izlaz ni biti snen,
ne postoji mogućnost sa sobom pomirenja!

5. DIO

Sunce je obasjalo
zimski dan.
Ljudi su hodali
sa svojim sjenama.
Sjene, za njih se znalo,
one nisu san,
ali važnost im nisu dali,
jer sjena je nevažna po sebi sama.

Ona je odsjaj samo
čovjeka koji stoji
naspram Sunca,
koji korača.
Ona je i tu i tamo,
ona je lažna, jer čovjek se znoji,
živi, razmišlja, bunca,
stvara, uništava, ponekad shvaća...

Sjena se izduži
radi položaja tijela,
Sunca mjesta.
Sjena nestane.
Sjena ničemu ne služi,
sjena je crna, nikad bijela,
sjena je ista, česta,
sjenu imaju i neboderi, grane...

Ponekad je i umjetna!
Koncert, raznobojni reflektori
osvjetljavali su 'Tuti - Fruti'
i sjene pravili...
Sjena nikad nije štetna,
ponekad oči uspijeva da izmori,
ponekad zbog toga i ljuti!
Na koncertu smo bili...

Šanina sjena sam bio,
koju je ona pomalo primjećivala,
koja ju je, svoje primjetnosti radi,
pomalo i ljutila.
Mrak nije sjenu uništio,
sjena je svjetlost prizivala,
mrak se sjeni gadi,
jer u mraku si sjeni skrivena bila.

Izdužiti se mogla nije
da bi te vidjela
u trenutku svakom.
To je kobnost pogleda s leđa.
Sjena o izmjeni mjesta snije.
Sjena je uvijek podređena bila.
Sjena se navikla položaju tak'om.
Sjenu podređenost ne smije da vređa!

Ponekad si se okrenula
prema svojoj sjeni,
da li je bila nevažna
kao i sve ostale?
Ona je tebe snila...
Čudni su razlozi njeni...
Sjena ne smije biti snažna!
Ovoj su tvoje oči krv dale!

Reflektori, sve sjene se s njima u skladu
u različitim smjerovima vrte,
osim jedne koja stoji,
osim mene!
Danas ćeš biti u gradu,
ugledati, naći ću te,..
ponovo jedna sjena će počet' da postoji,
ponovo će jedna sjena za tobom da krene!

Koliko će dugo sjena izdržati
da se svjetlosti odupire
i nije važno,
jer njoj je lijepo sada...
Da, ona se raduje iako pati,
jer tvoja blizina raduje, tvoji osmjesi mire,
to je osjećanje snažno,
to je jače nego lažna nada...

Sunce nove sjene stvara,
sunce doprinosi ljepote slici,
sunce dopušta da počnemo sniti,
sunce je ono čemu se veselimo!
Koliko li sjena tumara,
u našoj okolici?
Neke nikada nećemo otkriti!
Neke otkriti ni ne želimo!

6. DIO

Sijedi starac je sjedio
u starosti svojoj
i sjećanju sa sjetom
na svoje djetinjstvo.
O djetinjstvu je snio
djetinjstvu, priči u kojoj
je već bio. Želio bi opet biti u tom,
želio bi opet doživjeti to...

Klikeri, te šarene kuglice,
koje se tako lijepo vrte,
sudaraju, odbijaju,
magični komadi stakla.
Tvoje mlado lice,
propale ljubavi što pomalo i ljute,
ali tako predivno izgledati znaju
starcu koji je već blizu pakla.

Mali mucavac umusani
je možda malo i mogao misliti,
možda je mogao mimoići,
mučenja i muke.
Želio je da prođu dani
u kojima živi. Nije želio dijete biti,
želio je da zrelosti sliči,
želio je život uzeti u svoje ruke.

Plakao je kada su ga udarali...
Plakao je kada...
Plakao je...
Plakao...
Čvrku su uvijek njemu lupiti znali,
uvijek on strada,
on je igračka za sve,
jer tuči se dao!

Nije se branio jer nije bio jak,
nije se ni pokušao braniti,
nije ni pokušao osvojiti
oči simpatije svoje.
Bio je tragičar - ne junak,
jedino je volio sniti;
u snu je junak mogao biti!
U snu moguće to je!

Razmažen, na vjetrometini,
prevelikog štićenja,
i prevelikog izlaganja,
on je već u sazrijevanju trunio!
Povučen u sebe, u tišini,
tišini sa sobom pomirenja,
bio je svjestan stanja,
protiv sebe se pobunio!

Ostali su ga cijenili malo,
on je još manje sebe cijenio,
ostali su ga ismijavali,
on je sebe žalio.
Za Šanu se znalo,
znalo se da je u nju zaljubljen bio,
svi su to ismijavati znali,
i ona... Jedino lijepo je u snu snio!

Često je otac pijani,
pravio probleme i u kući,
majku zlostavljao, vikao,
on je slušao, plakao...
Prolazili su dani,
prestali su ga tući,
bol je naizgled stao,
iskoristiti to nije znao!

Greške je uporno ponavljao,
nije uspio na njima da uči,
greške nikada izbjeći
mogao nije.
Šana. O njoj je danima misliti znao,
i bio je sve ljući.
Od Šane ne može da se izlijeći,
on vječno o Šani snije!

Pijani starac sijedi,
pijani mladić čupavi,
prljavo dijete debelo,
su maštali o Šani, ljubavi...
Starac zadnju flašu cijedi,
mladiću je Šana u flaši, glavi,
dijete radi Šane dijete nije biti htjelo!
Ljubav mi vanvremensku patnju pravi!

7. DIO

Grad. Gomila stvari, ljudi,
građevina na istim mjestima,
uvijek isti grad,
uvijek ljudi isti.
6 sati. Uvijek me čudi,
što to gospodari njima,
zašto trče, rad... Ne još sam mlad!
Navika život od bola čisti.

Teško im nije,
navikli su se dizati,
u isto vrijeme uvijek,
raditi isti broj sati.
Poneko od njih o slobodi snije,
želi zaspati, živjeti znati,
navika - čovjekov radni vijek,
zbog navike čovjek ne pati!

Autobus polazi u pola šest,
posao završava u dva,
do pet traje san,
TV se gleda do deset sati.
Nakon toga čovjek gubi svijest,
utone u dubinu zaslužnog sna.
Život je navika, dan je dan,
raspored se unaprijed mora znati!

Ja sam se dizao kasno,
do grada odlazio,
ručao, sjedao za QL, ponovo
odlazio u grad, pio, spavao.
Bilo mi je potpuno jasno,
da sam i ja u navici bio,
da mrzim navike, sve ovo
sam mrzio, a ipak si gospodariti dao!

Tvoje oči, idiotske čizme, rep...
sve je to već navike dio,
svaki dan to gledam,
lijepo mi je tada...
Kada bih par dana bio slijep,
možda bih naviku uništio,
ovako iako se tobože navici ne dam
i danas ću otići do grada!

Bojao sam se pomalo,
da ne postaneš obična,
poput društva ili piva,
poput života.
Nije mi stalo
do piva! Ne ti nisi slična
navici! Ti nisi kriva
što se navika kroz život mota!

Voljeti sam navikao,
teško mi je kad ne volim,
ti dani su tako prazni,
jer živiš potpuno uzalud.
Proći ćeš to sam znao!
Mnoge sam do sada uspio da molim!
Život me prečesto iz navike kazni!
Život je stvarno nastran i lud!

Kada se nekoga danima tuče
šamar mu je poput milovanja.
Divna stvar je navika!
I ti si se navikla na mene!
Bježala si od mene još juče,
danas si se privikla, dva suprotna stanja
su se uspjela pomiriti. Divna slika!
Navika je ono što čovjeka pokrene!

Jučer si o motoru pričala,
za dečka tvoje kolegice.
Danas ćemo opet pričati
o nečemu što nije važno.
Kada bi navika slučajno stala,
vidio bih tvoje i svoje pravo lice,
to život mi ne smije dati,
zbog toga je navika nešto snažno!

Po navici sanjam tebe!
Po navici svako veče pričamo...
Po navici te se sjećam.
Po navici o tebi maštam.
Po navici mrzim sebe.
Po navici i ti i ja znamo...
Po navici tvoj osmjeh osjećam.
Po navici si sve to praštam!

8. DIO

Moje zakrpane hlače,
poderana majica,
ruke prljave,
duga kosa.
To su obilježja koja mi znače,
to su sve strane moga lica,
to su misli iz moje glave,
to su elementi mog ponosa.

Mrzio sam nalickane,
počešljane, mirišljave mladiće
što puše Marlboro
i džus piju.
Provodio sam dane
odlazeći u 'Dalmu' na piće,
mijenjati se nisam mor'o,
jer imao sam sne što sniju.

Odjeću sam prezirao,
i mjesta koja okupljaju
one što je cijene,
mrzio sam muziku.
Ponekad sam znao
ono što oni ne znaju,
život ponekad krene,
život stvara sliku.

Nisam shvaćao da odjeća
koju nosim je također oznaka.
Da činim greške iste
kao i oni kojima sudim.
Ljubav je bila sreća,
prvi poljubac - nisam imao zraka!
Ljubav je bila produkt ljubavi čiste!
Zbog nje sam uspijevao da se trudim!

Neminovno je bilo mijenjanje,
sukobilo se ono što jesam
sa onim što ona voli,
sa onim što zbog nje postajem.
Ona je bila stanje
koje želim, a ne želim da znam!
Ona je morala da malo i zaboli,
zbog nje se mijenjati dajem!

Film je pukao,
nisam uspio rastegnuti
sebe onoliko, koliko
bi ona tolerirala.
Uništio sam sreću, to sam znao,
ali mijenjanje je ono što boli i ljuti,
na novog sebe se nisam privik'o,
nisam mogao! Ona je to birala...

Samo prijatelji smo postali,
svako je putem krenio
koji je njemu svojstven,
jer mijenjati sebe je lažno!
Ljubav... Zaljubljeni smo ostali
još jedno vrijeme. Siguran sam bio
da sam i dalje san njen,
da je i ona meni nešto jako važno!

Zapušten sam furao
sa mnogima meni sličnima,
imale su dugu kosu
i hlače poderane.
Tome nisam važnosti dao,
jer mehanički sam bio s njima.
One su bile samo hrana mom prkosu,
one su bile razvedrivač za dosadne dane.

Ljubav. Sada je ponovo jaka,
ti si različita
shvaćanjem, izgledom, godinama...
Ti si nešto drugačije!
Ti nisi 'djevojka svaka'!
Ponekad se čovjek pita
zašto ljubav dolazi sama,
zašto birati nitko mogao nije!

Poput magneta, ja se približavam
prema tebi. Ti nisi magnet
jer privlačenje čuvaš
za nekog drugoga.
Ti si dan tj. san, ti si noć tj. san, znam!
Ti si ono što održava moj svijet.
Ti da ništa od toga nema znaš.
Ljubav nije produkt toga!

9. DIO

Nakon četiri dana
jučer si u grad došla,
gledao sam te konačno,
konačno, jer si nedostajala!
Još uvijek si otvorena rana,
konačno si gradom prošla,
konačno nije veče mračno,
konačno si uz mene stala...

Kada si otišla kući
bio sam pomalo nervozan,
jer ispraznost počinje,
dosadno vrijeme,.. zamrzih sat!
Bio sam sve ljući,
noćas sam sanjao isti san;
nas dvoje - za klanje svinje,
nož je prvo presjekao tvoj vrat...

Prije godina par
volio sam neku drugu
i ruku bih dao
da me neće to proći.
Sada, sasvim druga stvar;
u tebe sam uperio svoj osjećaj i tugu,
to ne prolazi... ali sam znao,
da ću i tebe zaboraviti moći.

Taj dan je daleko još,
ako vrijeme uništava nas
zašto da ne uništi i ljubav?
Istina, ljubav se može ponoviti.
Raspoloženje crno, dan loš,
u tvojim očima vidim si spas,
tebi je namijenjen moj život sav,
a jednog dana ćeš tako daleka biti!

Moja ljubav prva,
dvoje djece vozi
u kolicima,
ne prepoznaje me na ulici.
Život te često shrva,
ja sam rođen na krivoj nozi,
ponekad u svojim snima
vidim sve greške u svojoj slici.

Poput zubobolje,
kada boli razmišljaš samo o tome,
kada izvadiš zub zaboravljaš,
ali jedan je manje, sve teže žvačeš!
Nakon većeg broja uništenih zubi nemaš volje,
navikneš se, patiš dabome,
ali rješenje unaprijed znaš,
nažalost i prolaznost osjetiti znaćeš!

Spomenik su ovi stihovi,
fotografija jednog trenutka,
koji poput svega prolazi,
koji poput nas prolazi.
Ti jednog dana uspomena, lažni snovi,
ja nisam vječan, ti nisi voštana lutka,
svatko je na svojoj životnoj stazi.
Svatko u svoju slijepu ulicu gazi!

Čitao sam neke pjesme stare,
nekim bivšim ljubavima posvećene,
Čitao sam i 'Šanine dane',
dijelove inspirirane tobom.
Jedino pjesme o tebi me žare,
one su žive, ostale su sjene,
neke bivše, već zarasle rane,
šta da radim sam sa sobom?

Ponovo ću u grad večeras,
subota je, vjerojatno ćeš doći,
možda će padati kiša...
Valjda neće kiša padati!
Ništa ne može spojiti nas,
tu nema pomoći...
Ljubav će postajati sve tiša,
da li se tome uopće nadati?

Možda je ostalo još par zubi
u ustima mojim.
Valjda nisam sve iskoristio,
nisam ipak toliko star!
Jednom ću i ja i neka da se zaljubi,
obostrano... Zbog toga kao čovjek i postojim,
siguran, potpuno siguran sam bio,
da je uzvraćena ljubav - nebesa dar!

10. DIO

Jedna čupava i nastrano obučena,
pomalo suluda figura,
je plivala kroz zrak
stilom prsnim.
Mnogi su se čudili, mislili da njena
glavna prednost je što fura
po nebu, zemlju ne treba - čuda junak!
Ma ništa čudo nema s tim!

Figura, nazovimo je Prolet,
je to radila
da dokaže nemoć
nekih, logike zakona.
Prolet je bio opasan za svet,
postao je interes sila,
koje su u njemu vidjele moć
za dostizanje moći trona!

Lovili su ga poput leptira,
željeli su spriječiti
ono što ga razlikuje,
jer izdvajanje je strah!
Nisu mu dali mira,
on je morao ubijen biti!
Prolet nije smio da likuje
jer je promjene dah.

Svoju moć nije zadržati smio;
let je opasan!
Narušava mišljenje ostalih!
Proleta je trebalo ismijati!
On pliva po zraku, leti, hodati nije htio,
jer je on čovjeku stran.
On nije dio njih,
on ne smije na zemlju stati...

Jednog dana na zemlju je pao...
Svi su se smijali
njegovom padu,
a zaboravili da nisu ni letili!
On je patio, alkoholu se dao,
oni ga cijeniti nisu znali,
izgubio je u život nadu,
jer pao je zbog ljubavi što život sili!

Nestao je; možda ubijen,
možda samoubijen.
Uglavnom Proleta nema,
to nikoga ne brine.
San. San je njen.
San. San je snen.
Prolet u snu tj. smrti drema.
Prolet je sit laži tj. istine.

Pokušao je! Nitko mu ne može zamjeriti
što svoju tajnu nije otkrio
onima što plivanje po zraku
čudom nazivaju.
Od stvarnosti se morao kriti,
jer u stvarnosti nije stvaran bio;
stvarnost je za njega u stvarnom mraku,
stvarnost je nit što vodi kraju...

Možda i nije bio živ,
jer život također podliježe
zakonima koje Prolet nikada
nije poštovao.
Svakako je kriv
što njegov pogled u dubinu seže,
što za njega je ljubav bila nada,
što patiti nije znao.

Na televiziji u pola osam
dnevnik ide,
reklame prije toga
i film crtani.
Život, Prolet je ono što znam
da donosi događaj pride,
Prolet je zamjena za boga,
Prolet je dokaz da prolaze dani...

Ispraznost, ponavljaju prazni
za sve one koji letjeti žele,
sve one opterećene
postojanjem svojim.
Život Prolete uvijek kazni,
jer život želi da životi vesele!
Kako da zaboravim oči njene?
Kako da se zbog poraza ne bojim!

11. DIO

Šephod je bio šepav,
nije mogao hodati,
tj. hodao je sporo uz muku,
hod mu je bio opterećenje.
Šephod je bio prav,
znao se je i sreći odati,
mrzio je nogu, volio ruku,
mrzio je što dok hoda stenje.

Ipak, nije mu to smetalo
onoliko koliko su ostali žalili,
što on kao oni nije,
što on zaostaje.
Nije mu se objašnjavati dalo
da iako ga nemoć hoda sili,
da ipak i on živi, traje, snije,..
da ipak i on živi, traje,..

Šephod - djeca mu se smiju,
stariji pogled skreću,
kao da nije čovjek
ako šepa!
Šephod - sudbina njegova nije sudbina sviju!
Ja hodam, ti hodaš, on hoda,.. šepati neću!
On je naših tješenja lijek,
jer tuga uz veću tugu izgleda nemoćna, čak lijepa!

Nijedna djevojka se nije uspjela
u njega zaljubiti.
Šepavca djevojka nijedna
ne može voljeti.
Možda ga je neka i htjela,
ali on je mislio da će prevaren biti;
postao je cinik, figura bijedna
ga raduje, ali mu i šteti.

Zezao se često,
bio je prilično vedar izvana.
Unutra, samo on zna
šta je unutra...
Zezati se prest'o,
bio je prepun rana,
mrzio je život, mrzio je sva
prošla i slijedeća jutra.

Šephod i Prolet su bili
osoba ista!
Šephod je bio Prolet ponekad,
a Prolet - Šephod često!
I jednog i drugog hodanje sili,
i jednom i drugom je životna slika čista,
i jednog i drugog uvjetuje pad,
jednom je u drugom i mjesto!

Samo ih je vrijeme razdvajalo,
jer u momentu istom
postojao je samo jedan
od njih dvojice.
U prošlosti se za Proletovo lice znalo,
a sada su bili na čistom;
Prolet je samo san, prošlosti san,
Šephod je Proletovo pravo lice.

Let je trajao jedno vrijeme,
Prolet je morao umrijeti,
Prolet je prošlost bio.
Šephod preostaje, sadašnjost postaje.
Sjeme, životno sjeme
samom životu šteti.
On je budućnost u prošlosti uništio,
jer u budućnosti sadašnjost staje.

U mislima sam te gledao,
postepeno šepao za tobom,
let, letjeti sam zaboravio,
na kompromise pristao.
Šephod je nažalost znao,
da ma šta da učini sa sobom
šanse nema. Zbog toga je Prolet mrtav bio,
stao, Šephod je stao.

Odlučio je da se ne kreće,
jer tako neće poglede podsmješljive
izazivati.
Na poraz se odlučio, sebe krio.
Nije ga smetalo prije, a sada priznati neće,
da se razlikuje, da je dio sudbine krive.
Sada zbog svojih razlika pati,..
Šephod je Proleta ubio!

12. DIO

Zašto samosažaljenje izazivam
sa lažnim i tužnim uspomenama
iz djetinjstva nekog drugog?
Zašto od trenutka život pravim?
Djetinjstvo mi je bilo lijepo, to znam.
Zašto ga prikazujem tužno, lažna drama,
lažni protok života mog,
zašto uživam da sebe davim!

Onda shvaćao nisam
i to mi nije moglo smetati.
Kasnije sam djelomično shvaćao
i to mi je malo smetalo.
Sada shvaćam da upravljam sam!
Svog života se MaDuse lati!
Svakom je život šansu dao!
Svoju protraćih, MaDuse budalo!

Vjerojatno zbog toga su uspomene
toliko lažne i tužne,
ne želim priznati da je nekad
bilo lijepo i sretno!
Nisam ni osjetio čas kad sve krivo krene,
puteve koji su doveli do stvarnosti ružne,
ipak, još sam mlad,
pesimizam djeluje štetno!

Uspomene o tebi su bile
ono što moraju biti.
Nisam ih uspio izmijeniti,
a mijenjati sam ih želio!
Jer poneke uspomene previše sile,
zbog poneke uspomene morah piti,
a poneke uspomene željah si skriti,
ipak ponekim uspomenama sam se i veselio!

Danas uspomene tužne me pomalo truju;
'Stuc', kiša, koncert neke grupe,..
Ksenija me je pitala povjerljivo;
"Zašto ti pričaš da s Mrdom furaš!
To nije istina, a neki mogu da čuju!"
Pitah je, odakle joj te ideje glupe,
nikada mi nije bilo toliko krivo!
Nisam to rekao, glupača si, znaš!!!

Stvarno nikome to nisam rekao nikada,
ta misao previše boli...
Sjetih se kada si me ti pitala
da li mi se Monika svidjela!
U tom trenutku razum strada,
jer MaDus tebe voli!
Ti to onda još nisi znala.
Možda i znati nisi htjela!

Ne mogu se više sjećati,
jer to me razara,
želim se napiti,
večeras, sutra i juče!
Morah sa razmišljanjem stati!
Za maštanje više nemam dara!
Uspomene bolne želim skriti!
Alkohol, njemu me nešto vuče!

Na bijeg se odlučih,
bijeg ljubavlju izazvan,
bijeg u alkohol...
Ti previše boliš!
Ljubav je razlog života svih,
i ti imaš pravo na svoj san,
to mi pričinjava bol,
ne smijem ti zamjerati što nekog voliš!

Teret na ramenima
nisam osjećao.
Osjećao sam teret u razmišljanju
nakon "on je prošao!".
On je u tvojim snima!
Ja sam se alkoholu dao!
Nisam više patiti u stanju!
Ja sam se alkoholu dao!

Djetinjstvo je bilo tako lijepo.
Djetinjstvo je ono što me muči!
Ti si produkt stvarnosti prolazne.
Ti si budućnost moje propasti!
U ljubav i dalje vjerovah slijepo,
noćas dugo neću otići kući,
pobjeći ću, iz alkohola izvući slike razne,
alkohol će maštanja o Šani da upropasti!

"ŠANINI DANI II" - KRAJ